

впевнені, що рекламний ролик буде не тільки помітним і яскравим, що привертає увагу, а найголовніше – ефективним.

Таким чином, ми можемо сказати, що мета і завдання даної дослідницької роботи були виконані.

Аннотация. В данном исследовании представлена информация о специфике коммуникативной организации англоязычного рекламного дискурса и его значение в жизни современного общества. В соответствии с поставленной целью и заданием, в работе использованы методы и приемы исследования рекламного текста, основанные на использовании как контекстуального, так и прагматистического анализ. Исследование рассматривает ряд актуальных вопросов в области рекламного дискурса.

Ключевые слова: рекламный дискурс, реклама, рекламный текст.

Abstract. The article covers the information about peculiarities of the communicative organization of the English-speaking advertising discourse and its significance in the life of modern society. According to the goal and the tasks of the research, the work demonstrates the use of methods and techniques for researching an advertising text based on the use of both contextual and pragmatic analysis. The research paper touches a number of urgent issues in the sphere of the advertising discourse.

Key words: advertising discourse, advertisement, advertising text.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Андрієнко Т., Василевський І. Реклама та лінгвістика. Маркетинг і реклама, 2000. С. 30–31.
2. Анопіно О. В. Концептуальна структура англomовних рекламних текстів: Автореф. дис. канд. філол. наук. Київ, 1997. 19 с.

УДК 612.833.81

АВТОБІОГРАФІЗМ ЯК ІДЕЙНО-ЕСТЕТИЧНА ДОМІНАНТА ПОВІСТІ КУЗЬМИ СКРЯБІНА «Я, «ПОБЕДА» І БЕРЛІН»

Д. С. Каліч, М. А. Реутова

Анотація. У даному дослідженні подана інформація про автобіографізм як ідейно-естетичну домінанту повісті Кузьми Скрябіна «Я, «Победа» і Берлін», сформульовано та доведено думки про автобіографічність повісті, визначено автопсихологічні мотиви повісті. Для реалізації спланованих завдань було використано біографічний, порівняльний та емпіричний методи дослідження, які дали можливість довести автобіографічність повісті та сформулювати її автопсихологічні мотиви.

Ключові слова: автобіографізм, автопсихологізм.

Автобіографічна повість стає одним із провідних жанрів українського автобіографічного письма, що надає змогу письменникам розповісти про своє минуле очима себе тодішніх [1, 39]. У сучасному західному літературознавстві дослідження автобіографічних творів стало одним із пріоритетних напрямів. Процес вивчення цього питання розпочала стаття французького критика Ж. Гюсдорфа «Умови та межі автобіографії» (1956).

Автобіографічна проза є способом самовираження, внутрішнього розвитку та перетворенням життєвого досвіду на факти з біографії особистості. Автобіографія вважається одним з основних типів літератури спогадів. Основною рисою автобіографії є висвітлення внутрішнього розвитку особистості [2, с. 55]. Автобіографія – це літературний жанр, головним героєм якого (у літературному сенсі) є сам автор. Автобіографічним творам властиве набуття різних форм – це можуть бути як особисті записи, зроблені упродовж життя та не призначені для обов’язкової публікації, так і офіційна автобіографія книжкового зразка [3, с. 5–6]. На сьогодні немає загальноприйнятих критеріїв розрізнення художньої автобіографії і автобіографічної повісті, тому й досі є певні розбіжності у визначенні основних жанрових ознак автобіографічної повісті [1, с. 39]. Дослідниця

Тетяна Черкашина до основних рис автобіографічної повісті відносить такі: документальну автобіографічну основу; белетризацію оповіді, тобто використання засобів художньої літератури; тотожність образу головного героя з образом реального автора на час описаних подій; наявність у тексті невеликої кількості маркерів ідентичності головного героя і автора; невелика кількість дійових осіб; обмежену перспективу бачення відносно внутрішнього простору другорядних та епізодичних персонажів; переважання статичних складників (описів, роздумів, монологів, діалогів, полілогів) над динамічними; підсилена увага до опису внутрішньо-емоційних станів; невеликий часовий проміжок дії, нечітка визначеність соціально-історичного хронотопу; обмеження простору дії одним географічним пунктом та інші» [1, с. 44].

Покладаючись на думки Ірини Констанкевич та Тетяни Черкашиної, можемо вважати повість Кузьми Скрябіна «Я, «Победа» і Берлін» (2006) автобіографічною. Це епічний твір, повість, в основу сюжету якої покладено реальну історію з життя письменника, а саме подорож з його другом Віталієм Бардецьким до Берліна, про це засвідчує й сам автор у програмі «Портрети – 12.05.2012» на 5 каналі: *«Мої колеги сказали: «Чувак, ну в тебе є такі кльові історії, варто би їх, знаєш, зафіксувати», – і я так собі подумав: «А чьо не?»»*. Кузьма у своїй прозі вибудовує автобіографічну історію, яка формується на реальних подіях з його життя, тому у його творчості присутня велика кількість автобіографічних мотивів. Зокрема, у повістях є багато героїв, прототипи яких можна легко співставити з реальною біографією Кузьми, з людьми, які його оточували. Розповідь ведеться від першої особи, як спогад з життя попередніх літ, тобто письменник описує історію на відстані часу, аналізуючи свої певні дії та вчинки. У повістях Кузьми ми можемо простежити вказівки на приблизний вік головного героя та місця, де відбуваються події. *«Нарешті поїде в світ не з ним, а з якимось ненормальним студентом <...>»* [4, 8]. Автор пише про свою молодість, про студентські роки, коли він навчався на медикостоматолога у Львівському національному медичному університеті імені Данила Галицького (тоді Львівський медінститут). Це був початок 90-х років – час, коли українці масово перетинали кордон із Польщею, щоб торгувати усім, чим могли. Західна Україна – місце, де відбуваються події на початку повісті. Кузьма Скрябін народився у 1968 році, тобто був невід’ємною частиною подій 80–90-х років, і все, про що дізнається читач з повісті, автор відчув на собі. Кузьма використовує реалії життя, які стосуються часу, місця проживання, подробиці з побутового життя та життя молоді. Події у повісті «Я, «Победа» і Берлін» розгортаються поруч з першим автомобілем головного героя, він же Андрій Кузьменко, марки «Победа», на якому він із своїм другом Бардом вирушають у подорож до Німеччини: *«– Кузьма, це Бард. Я чув, ти тачку купив?<...> Я в Бундес збираюся, ти не хочеш?<...> – О’кей! – легко згодився я. Поїздки в Берлін з Бардом я любив, ще не маючи машини, а тепер все обіцяло бути набагато цікавішим і насиченішим.»* [4, 12]. Бард – головний герой другого плану повісті, він же Віталій Бардецький, друг Кузьми Скрябіна з яким він вперше побачився в кімнаті гуртожитка. З того часу Бард часто навідувався до Новояворівська, де жив Кузьма та було багато музичних контор. Згодом почалися неодноразові подорожі до Берліна, про що й написано у відомій книжці Кузьми [5, 4]. Молодий, ризиковий та авантюрний хлопець Андрій позичив двісті доларів у своєї подруги, сусідки Ориськи, для того, щоб купити таке омріяне і перше у житті авто. Стару, обшарпану «Победу», він придбав у львівського художника: *«За двісті доларів я мав купити ПЕРШУ В СВОЄМУ ЖИТТІ власну машину. Один львівський художник продавав її <...>»* [4, 5]. На презентації книги «Моя дорога птаха» в Одесі, мати Андрія, Ольга Михайлівна Кузьменко, вказала, що моменти з книги є автобіографічними, навіть цитати, майже дослівно взяті з життя: *«– Ма, вийди на вулицю, шось покажу. – Принеси сюда, Андрійку, я не маю часу. – Ма, ну вийди, я тебе прошу. То сюрприз»* [4, 10]. Ольга Михайлівна зазначила, що в той момент Андрій придбав машину, так звану «Победу», яка раніше належала художнику, виглядала всередині нормально, але працювала так, що Андрій, коли їхав до університету, був по лікті в мазуті, тому що

постійно лагодив її. *«К'юр любив стрьомні походи, і тому кандидатура співучасника не обговорювалася»* [4, 5]. К'юр – друг Андрія, з яким він і ходив до художника, щоб придбати те саме легендарне авто. Андрій Штурма, він же К'юр із повісті Кузьми – його друг, офіційний архіваріус музичного Новояворівська 80–90-х. К'юр мав найкращий тюнер у Новояворівську, який добре ловив польське радіо. *«Можливо, я був (окрім його родини) тою людиною, з якою Андрій найдовше прожив»*, – зазначив Андрій Штурма у книзі «Ми, дороги і Кузьма» Віталія Бардецького. *«Салон і мотор були в суперстані, але мама про це визнає не скоро. Тому вона пішла додому в трансі, а я без настрою поїхав машиною до своєї дівчини Барбари, бо до неї я завжди ходив, коли не мав куди більше йти, і вона мене завжди приймала.»* [4, 11]. В одному з інтерв'ю програми «Світське життя» Андрій Кузьменко підтвердив, що збулася його дитяча мрія – знайомство з Барбарою Брильською. Польська акторка була його кумиром з дитинства і протягом всього життя. На її честь Андрій назвав свою доньку Марію-Барбару, яку рідні називають Бася. Андрій не раз зазначав, що його дружина, Світлана Бабійчук, про яку й ведеться розповідь у повісті, теж дуже схожа на Барбару Брильську. *«Лесик докурював третю поспіль, і щось йому підказувало, що риба сьогодні накривається»*, – Олег Турко, друг Кузьми, якого звать Лесиком. З Андрієм він познайомився за грою в теніс у Новояворівську [5, 34]. Разом з Лесиком та іншими членами гурту мали можливість репетирувати у новояворівській студії Палацу культури «Кристал», оскільки батько Лесика «був керівником гуртка естрадної музики та дозволяв хлопцям займатися у своїй студії».

Бард, другорядний персонаж повісті, сидів в машині, коли його друзі пхали і його, і машину, бо *«спати він не міг, а пхати не хотів»* [4, с. 17]. Хоч варто зазначити, що ця поїздка була найбільше потрібна йому, людині, яка заробить на ній немалі гроші: *«Скельця його окулярів розфокусували погляд, і він бачив перед собою Берлін <...> В його голові не хотів уживатися факт того, що наша машина не їде, машина, яка мала перекинути нас зі світу реалій у світ, де манекени купують по 150 марок, НЕ ЇДЕ»* [4, с. 17]. Це все абсолютно не хвилювало Барда, його мета потрапити у Берлін та продати манекени. Зрештою, не він ж за кермом, тому він, очевидно, думав, що проблеми з машиною його не стосуються. У Берліні друзі поселяються у Томаса, друга Барда, який часто приймав у себе українців, як пише автор: *«Українці були невід'ємною частиною квартири Томаса. Він іноді виходив – українці ж знаходилися в ній постійно»* [4, с. 37]. Андрій зазначає, що вже бував у цій квартирі, оскільки одного з українців він «вже знав із попередніх приїздів». З часом до квартири приїхали «представники українського шоу-бізнесу». Серед них була Анжеліка: *«...Анжеліка – співачка з Ужгорода, я би назвав її українською Бйорк і Торі Амос в одній особі <...>»* [4, с. 42]. У книзі «Ми, дороги та Кузьма», Віталій Бардецький пише: *«Перетинались на «Студії Лева» та записали з «українською Кейт Буш» кілька пісень»*, – це була Анжеліка Коршинська, співачка з Ужгорода. Як зазначила Анжеліка, з Кузьмою вони познайомилися на «Червоній руті», коли він підійшов взяти автограф та сказав, «що дуже радий познайомитися з українською Кейт Буш» [5, с. 34]. Варто зазначити, що Кузьма використовує у своїй повісті польську мову: *«– До конд ездеце? <...> – Пов'едзем, – ехаць, а не пхаць!»* [4, с. 21–22]. У спецпроекті Радіо Свобода «Кузьма. Недосказанное», його друзі розповідають, що польська мова для нього була як рідна українська. Він слухав пісні польських гуртів, читав книги польською.

У творі відбиваються реалістичні події з життя автора, але перше місце у творі все ж займає психобіографія автора. Кузьма Скрябін постає перед нами як письменник початку ХХІ століття, який має доволі насичене життя. Життєві історії стали основним джерелом його творчості, саме тому мистецький доробок Кузьми Скрябіна, як письменника, насичений життєвими моментами, фактами біографії. Він використовує безліч деталей із власного життя, подекуди цілі епізоди, описуючи їх із відстані часу, переосмислюючи та даючи коментарі до власних і чужих дій та вчинків: *«Якби мені випала зараз у мої 37 з половиною років така нагода – проїхатися «Победою» до Берліна, я б застрілив того,*

хто мені це запропонував <...>» [4, с. 23]. «Перші 30 років мого життя були пов'язані з продукцією, моєю скромною персоною – зла <...> Я в 30 років катав під гору такий великий ком снігу, який в якийсь момент мені стало важко його тягнути і я «уй», не докатаю я його догори, я повертаюся, починаю від нього втікати і він мене розбиває <...>». У віці 30 років настав важкий період для Кузьми, повне переосмислення свого життя, прагнення до позитивних змін. Можливо, повість стала таким собі перехідним моментом, новим етапом, Кузьма, розповідаючи історію з свого «минулого» життя порівнює себе з тим, ким він є зараз. «Бо вона була моя дівчина. І вона вірила, що хоча б на старість я помудрію. Треба, до речі, в неї запитати, чи її сподівання здійснилися?» [4, с. 11]. Це питання можна вважати риторичним, до самого себе. На момент написання повісті, автор вже знав відповідь, певні зміни відбулися, Кузьма вже пройшов етап переосмислення свого життя, дивився на себе у цій повісті з погляду уже зовсім іншої, серйозної людини. У повісті він молодий, ризиковий безтурботний хлопець-студент, який живе сьогоднішнім днем і не думає про те, що буде завтра, що він їстиме і за що житиме. Кузьма-автор – людина, яка пройшла складний психологічний етап, подивившись на своє життя без «рожевих» окулярів. «В мене був дуже затягнутий процес дитинства, десь до 32 років, причому не молодості, а от власне дитинства» [3]. Кузьма відверто розповідає про причину свого складного життя, насиченого безглуздими вчинками – «затягнутий процес дитинства». Такий психологічний момент може бути пов'язаний з тим, що Кузьма був єдиною дитиною в сім'ї. «Я знаю, що у мене є мама, тато, я знав, що до них можна в критичний момент вернутися, я знав, що вони мене захистять, сховають, накормлять. Я собі розслаблено жив» [3]. Ще з дитинства Кузьма відчував опіку батьків, відчував їхню турботу та любов, тому і не хотілося довгий час відходити від цього. Легше жити, знаючи, що твої проблеми вирішать без тебе, що про тебе потурбуються. Такий ж період переживав головний герой повісті, який не міг через свої подекуди безглузді рішення робити щасливими людей, що його оточують: «Я переживав період запізненого переходу з дитячого віку у фазу дураковаляння <...> Сам придумав і потім сам мучився, як з того вийти, і мучив ще й оточуючих мене персон» [4, с. 15]. Але в кінці повісті, повернувшись додому, він розуміє, що вдома добре і саме тут та «банда» частиною якої він є: «Я відчув, що я, нарешті, вдома <...> За воротами митниці мене чекала делегація: Барбара, Лесик, Вовчик і Скряба. Вони торчали тут вже сім годин і переживали, і я це відчував... Сльози не змивалися двірниками «опеля», бо текли вони з моїх очей» [4, с. 74]. Скряба, він же Олександр Скрябін, познайомився з Кузьмою, завдяки своєму троюрідному старшому брату у 87-му році, прогулюючись брати побачили хлопця з магнітофоном, то був Кузьма, що знав Любчика (брат Скряби), який сказав: «Пішли до мене» і з тих пір почалася міцна дружба [5, с. 34].

Ми можемо вважати повість Кузьми Скрябіна «Я, «Побєда» і Берлін» автобіографічною, оскільки в ній присутні риси, які притаманні автобіографічній повісті. Образ головного героя ми можемо співвіднести з автором, оскільки в основу сюжету повісті покладено реальну життєву історію з життя автора. У повісті ми можемо простежити становлення особистості. На початку твору читач знайомиться із студентом-гульвісою, який не думає про завтрашній день, живе невимушено, думаючи, що є частиною світу постійних вечірок, подорожей. Але під час подорожі дещо змінюється його світогляд, можливо на нього так вплинула чужина, де він став «сентиментальним» та почав сумувати за домом. Андрій з легкістю поїхав з дому, з хорошим настроєм, незважаючи на те, що «Побєда» відмовлялася їхати. Здавалося, зовсім не сентиментальних хлопець, повернувшись додому, почав плакати, побачивши рідних, тому що приїхав до своєї «банди», до людей, з якими було добре.

Анотація. В данном исследовании представлена информация о автобиографизме как идейно-эстетической доминанте повести Кузьмы Скрябина «Я, «Побєда» и Берлин», сформулировано и доказано мысли о автобиографичности повести, определены автопсихологические мотивы повести. Для реализации спланированных задач были использованы биографический, сравнительный и эмпирический методы

исследования, которые позволили доказать автобиографичность повести и сформулировать ее автопсихологические мотивы.

Ключевые слова: автобиографизм, автопсихологизм.

Abstract. In this study presents the information about autobiography, such as ideologically aesthetic dominant Kuz'ma Scriabin «I, «Winning» and Berlin», formulates and proves ideas of autobiographical narration, determined autopsychological motives. For realizing the formulated problems, were used biographical, comparative and empirical methods of research, which helped to prove autobiography of the narration and formulate autopsychological motives.

Key words: autobiographism, autopsychologist.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Черкашина Т. Ю. Українська автобіографічна повість ХХ століття: становлення основних жанрових ознак. *Філологічні трактати, том 6*. Луганськ: Луганський національний університет імені Т. Шевченка, 2014. № 1
2. Сапожникова Ю. Л. Жанр автобіографії: поняття і особливості. *Ученые записки ЗабГГПУ им. Н. Г. Чернышевского*. Чита, 2012. № 2(43). С. 54–56.
3. Констанкевич І. Українська проза першої половини ХХ століття: автобіографічний дискурс. Луцьк: Вежа-Друк, 2014. 420с.
4. Скрябін К. Я, «Победа» і Берлін. Київ: Всесвіт. 2012. 223 с.
5. Бардецький В. Ми, дороги і Кузьма. Харків: Фоліо. 2016. 191 с.
6. Кузьменко О. Моя дорога птаха: мамина книжка. Львів: видав. Старого Лева. 2015. 48 с.

ІНТЕРНЕТ-РЕСУРСИ

1. Андрій Кузьменко. Портрети – 12.05.2012. 5 канал. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=AN6FYmAgPkY>
2. «Моя дорога птаха». URL: <https://www.youtube.com/watch?v=LjvVz0UW-C8>
3. Иду на ты с Кузьмой Скрябиным (часть 1). URL: <https://www.youtube.com/watch?v=bbROVVmaXyw>
4. Иду на ты с Кузьмой Скрябиным (часть 2). URL: <https://www.youtube.com/watch?v=KfxnogbOOFA&t=1109s>

УДК 316.6

ТРИВОЖНІСТЬ ЯК ДЕТЕРМІНАНТА НИЗЬКОГО РІВНЯ СЕКСУАЛЬНОЇ ЗАДОВОЛЕНОСТІ

А. Т. Кушнір, Ю. В. Кушнір

Анотація. У статті розглядається теоретичний та практичний досвід вивчення тривожності як детермінанти низького рівня сексуальної задоволеності молоді. В роботі представлені емпіричні дані взаємозв'язку тривожності та сексуальної задоволеності. Результати проведеного дослідження підтвердили гіпотезу про те, що при високому рівні тривожності рівень сексуального задоволення нижче, ніж у людей у яких низький рівень тривожності.

Ключові слова: тривожність, сексуальна задоволеність, сексуальна незадоволеність

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок з важливими науковими та практичними завданнями. Підвищення уваги до питань сексуальності та сексуальної поведінки з боку засобів масової інформації, ототожнення сексуальної і особистісної успішності людини, призводять до зростання внутрішньої напруги при взаємодії з сексуальною сферою, що в свою чергу відбивається на здоров'ї людини.

Ситуація, в якій сексуальні взаємини не відповідають особистим критеріям, частиною осіб розцінюється як стресова, що несе в собі загрозу особистого благополуччя і успішній міжособистісній взаємодії. У зв'язку з особливостями виховання і сексуальної освіти, певна тривожність або навіть чітко окреслена тривога з приводу майбутньої близькості може бути присутня до початку статевого життя, але може спостерігатися і